

taa rahvast loota. Tulokese juhil sõitsin julgest roop-
liko teed mööda edasi, kunni poole tunni pärast üks
üksik talopere nähtavaks tõusis.

Wärawa taga astusin sadulast, talotasin hobuse
ratsu pidi õue, sidusin aia külgi ja läksin ise käsi-
kaudo toa usti otsima. Natukese aea pärast leidsin
kül ukse ja tegin sanga lahti, aga üks oli toast kinni
pandud. Ehk kül tulewalgus pragude wahelt mino
peale paietis, siiski ei wõinud mina tupa waadata
ega toast muud heälitsemist kuulda, kui kiltide laulu.
Mina võrutasin paar korda rusikaga piida wasto,
koer hakas rebe al käredest haukuma, aga tuba jäi
kui enne kiltide laulotawaks. Kolmatkorda tuge-
wamast koputades, kuulin madalat heälitsemist, selle-
peale wana roostetanut naise kõri täie suuga hüüd-
wad: „Mis k— sunnitaw õõsel ukse taga kolistamas?
Kas tont wai inimene — wai ehk oled sina, Siim?“

Et kül nägemata teretamine lahke ei kostnud,
siiski palusin usti lahti teha ja teelt eksinut wõderale
peawarjo õõsels anda. Väks kaunis hea tük aega,
enne kui mino palumist tõteti täitma. — Sanga üle
tupa waadates nägin tahmase näoga wanamoori
rõbalas särkis ja niisama koristamata toa; kõik
näitas rop ja kasimata, kui harimata küsimine, misga
eit mind ukse taga tundmata kumbel teretanud. Kus
inimesel meel ja süda pimeduses elawad, seal on
kaa maja ja riided kasimata, otsego ei salliks ta wal-
gust ja puhtust kuskil pool. Targemad mehed, kes

paljo maid läbi käinud ja mitmeid sugu rahvast
tundma saanud, leidsid lugu enamist igas paigas nõnda.

Lahelt teretades astusin üle läwe tupa. Wana
eit põrnitas wihase silmaga mino peale, kui oleks
tahtnud peast jalguni mind mõeta ja ninaotsast üles-
tunnistada, mis ammetmees ma pidin olema; siis
hüüdis ta: „Tõho! isand? wai sakš — wai hunt-
sakš ehk mis pergeli ammetmees teie olete? — kust
k— teid seie paisatie?“

„Andke aego, pai eidekene! siis pajatan teile lugu“
— ütlesin mina, ja hakasin sedamaid eksimise juhtu-
mist lühidelt rääkima; lõpetusel küsisin, kas Kundla
mõisi kaugel pidi olema?

„Kundla:mõisi! Kundla:mõisi!“ meherdas eit otsesui
mino küsimist tagaotsatades, hakas ueste wanduma
teejuhataid ja teekäijaid, kunni ta wiimaks nõnda
lõpetas: „Metsalise:õõitja wõis teile teejuhiks olla,
kui siitkaudo Kundlasse tahate minna. Meilt arwa-
taks kolm wersta Kausta kõrtsi, sealt seitse Tihawere
kiriko, mis hunt oma sabaga mõetnud, ja kirikust
peab ligi nisama paljo maad weel Kundlasse olema.“

Mina palusin eide kääst endale õõmaja, hobusele
tuulewarjo ja heinakõrri lõualuude:õõgutuseks. Aga
eidele kuulis ni:wähe mino palumist kui jänesse laulo,
sellepärast piisnin palumisele toeks poolerubla:tüki tema
pihuse. — Kas preesist magamise kohta kaabitut
hõbewalge maast saanud wiga nii kiirest inimese küllest
õõuab parandada, ei tea mina mite, ega ole tännini
lugu ise weel katsunud, — aga wanamoori wihase